

113. Krisztus titokzatos Teste vagyunk

Imádkozzuk a 257. számú éneket:

Örvendezzünk, gyertek, áhítatos lelkek,

Istenünk oltáránál!

Nyissuk ki a lelkünk, vidám dalra keljünk:

Mi Urunk mireánk vár.

Fölséges az Isten, por előtte minden,

Por a föld, por az ég is!

Mik a földön élnek: mint a szegény féreg,

Szeret Ő, szeret mégis.

I. Krisztus titokzatos testét szeretnénk szemlélni!

1) **A második isteni Személy** – Aki szüntelenül imádja a Mennyei Atyát és szeretik egymást az Atyával a Szentlélekben – a Szentlélek erejéből megtestesült, értünk emberré lett, és Szűz Máriától született. Az Úr Jézus Krisztus, az élő Isten Fia ugyanakkor valóságos ember is, valóságos emberi lélekkel és **emberi testtel**. Ezt még könnyű megérteni, bár ez is hittitok! De azt már nehezebb megérteni, hogy ez a valóságos ember – Aki szolgálni jött közénk, közöttünk élt, szeretetből az életét adta bűneink megváltásáért – közülünk ugyan a mennybe ment, s mégis közel maradt hozzánk, hiszen megígérte: *Velünk marad mindennap, a világ végezetéig!* (vö. Mt 28,20).

2) Amikor az **Eucharisziát** nézzük, akkor nem látjuk, hanem „csak” hisszük, hogy Jézus valóságos teste és vére, embersége és Istensége valóban jelen van a kenyér és a bor színe alatt. Azt sem tudjuk igazán felfogni, hogy ahol a Fiú van, ott van az Atya is, meg a Szentlélek is. De az a kis ostya mégis valahogyan kézzelfogható közelségbe hozza hozzánk **Jézus szentségi Testét**. Amikor azonban Jézus az Ő szüntelen közöttünk való jelenlétéről szólt, akkor nemcsak az Eucharisziára gondolt. Mivel az Ő megdicsőült embersége az Istenséggel együtt immár örökké a mennyországban van, azért ezt a mennyei jelenlétét ki tudja terjeszteni a világon élő minden ember számára, hiszen a mennyország nincs térhez és időhöz kötve.

3) De a Biblia említi **Krisztus titokzatos Testét** is: *A Mennyei Atya mindent Krisztus lába alá vetett, és az egész Egyház fejévé tette Őt. Ez az Ő teste és teljessége annak, aki mindent mindenben betölt* (Ef 1,22.23). Lényeges tanítás ez a kinyilatkoztatás! Az a kifejezés, hogy *mindent a lába alá vetett* – régi keleti szófordulat. A győztes király a csatában legyőzött ellenség fejére tette a lábát, s ezzel jelezte a győzelmet. Itt minden ellenséges hatalom legyőzéséről van szó: a mennyei Atya győztessé tette az Ő egyszülött Fiát. De ez a tanítás: *mindent lába alá vetett*, azt is jelenti, hogy mindnyájan, akik az Ő táborában vagyunk, részesedünk az Ő győzelmében. Akik Vele egységben vagyunk – tehát valami egészen gyönyörűséges, „titokzatos” egységben – **Vele együtt részesedünk a győzelemben is!** *A Mennyei Atya Krisztust az egész Egyház fejévé tette*. Bár a fej irányítja az emberi életet, mégis a tagok harmonikus együttműködése kell ahhoz, hogy a fej meg tudja valósítani a maga akaratát. Szent Pál apostol azt is tanítja Krisztus Egyházáról: *Ez az ő teste és teljessége*. Ahogyan a test különböző tagjai láthatóak, úgy Krisztusnak, mint főnek is láthatók a teste tagjai,

tudniillik bennünk és általunk. *Krisztus mindent mindenben betölt*, folytatja Szent Pál. Vagyis **bennünket, embereket is** betölt. Itt sejlík fel a csodálatos nagy hittitok: „keresztiségem óta én már úgy létezem, hogy nem csupán az én emberi személyiségem él bennem, hanem úgy, hogy ugyanakkor **Krisztus élete is él bennem!**”

4) *A jelenlét imájának* micsoda kibontakozása ez: Isten nemcsak jelen akart lenni számunkra egy földi szent sátorban, nemcsak találkozni akart velünk a jeruzsálemi templomban, illetve nemcsak közöttünk akar lakni a fából, kőből, betonból épített keresztény templomokban, és nemcsak velünk együtt lenni ebben a földi életben, mint valami nagy hajlékban, hanem még többet akar nekünk adni! Az előbbi képekben már felsejlik a nagy valóság, hogy Isten jelen van az életünkben, de Ő nemcsak találkozni akar velünk, vagy közöttünk lakni, vagy együtt lenni velünk, **hanem bennünk is akar élni!** Hittel vállaltuk ezt a mély értelmű tanítást: **mi Krisztus titokzatos Teste vagyunk.** Ő ugyanis valami hallatlanul nagy, bensőséges „titokzatos” valóságot adott nekünk: *az Ő isteni életének részesei lettünk!* (Vö. 2 Pét 1,4). **Isten Fia** ugyanis a megszentelő kegyelem által szeretetből – tehát az Atyával és a Szentlélekkel együtt **bennünk él!** **Ez azt jelenti, hogy nemcsak hajléka vagyunk Istennek hanem „titokzatos, misztikus” módon Krisztusnak a Teste is!** Ez valóságos jelenlét, de – mert „titokzatos” jelenlét, azért – nem az érzékszervekkel való felfoghatóságnak, nem a megérthetőségnek, nem megérezhetőségnek a szintjén ismerhető fel, hanem a hitnek a szférájában.

Indítsuk fel a hitet: „Uram, Jézus Krisztus, de jó is, hogy bennünk lakozol! A Te titokzatos Tested tagjai lehetünk! De jó! De jó!”

II. Minden keresztény szerves kapcsolatban van Krisztussal és egymással is

1) **A keresztiség által kapcsolódunk bele a titokzatos krisztusi Testbe.** *Mi mindnyájan egy Lélekben,* (a Szentlélekben) *egy testté* (Krisztus testévé) *lettünk, a keresztiség által* (1 Kor 12,13). Ez tehát azt jelenti, hogy a világon élő minden megkeresztelt hívő egy testet, egy testületet alkot: a titokzatos, misztikus Krisztus Testét. A keresztiségben Krisztus újjáalkot minket. Ahogyan a teremtéskor az Úr Ádám testébe éltető lehetetet lehelt, úgy Krisztusnak, ennek az új Ádámnak ebbe a titokzatos Testébe a Szentlelket leheli: *Mindnyájunkat egy Lélek itatott át* (1 Kor 12,13). Milyen csodálatos kitüntetés, hogy Isten **az Ő Lelkét adja nekünk.** Az Ő életét ajándékozza nekünk. **Végre el kellene már hinnünk: Nemcsak mi élünk önmagunkban, hanem Krisztus is él mibennünk!** (Vö. Gal 2,20). Ezt **a krisztusi titokzatos Testet az Úr Jézus az Ő saját teste-vére ajándékozásával táplálja.** Az eucharisztikus kenyér által reálisan, vagyis valóságosan részesedünk az Úr testében, és közösségbe kerülünk Vele és egymással. *Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesedünk* (1 Kor 10,16.17; vö. II. Vatikáni Zsinat, *Az Egyházzól szóló dogmatikus konstitúció*, 3. szám). Tehát a Szentírás és a Zsinat tanítása szerint mi, megkeresztelt hívő keresztények a lehető legszorosabb egységben, vagyis szerves életközösségben (szimbiozisban) élünk Krisztussal, de egymással is! Ez valóság! A keresztiség által mi együtt alkotjuk a titokzatos Jézust! Mi ugyanis mind az Ő életébe beoltott tagjai vagyunk: vagyis valóságos, élő és éltető közösségbe emelkedtünk Jézussal és egymással. Ez „titokzatos” valóság!

2) Amikor *a jelenlét imájának* gyakorlására törekszünk, mostantól próbáljuk meg **Krisztust** nem annyira valahol magunkon kívül **keresni**, hanem inkább a lelkünk mélyén, **magunkban és a testvéreinkben!** Egész lelki életünknek ugyanis ez a célja: **egybeépülni Jézussal, mint tagok a Fejjel!** Az a feladatunk, hogy *igazságban éljünk, és a szeretetben teljesen egybeforrjunk a Fővel, Krisztussal!* (Ef 4,15). Amit a magunk erejével nem tudunk elérni, azt kérjük bizalommal Istentől! *Ő az, aki az egész testet összekapcsolja és egybetartja a különböző ízületek segítségével és minden tag arányos együttműködésével! Így növekszik a test, és építi fel magát a szeretetben* (vö. Ef 4,16).

3) **Az apostoloknak az a feladatuk, hogy közreműködjenek a saját életét nekünk ajándékozó Krisztussal**, hogy segítsék a tagokat, amíg Krisztus egészen ki nem alakul bennünk.

Szent Pál apostol tanít bennünket: kell az apostolok közreműködése, és szükséges a mi erőfeszítésünk is, *de a növekedést Isten adja* (1 Kor 3,6). Próbáljuk itt tetten érni Isten mérhetetlen szeretetét, amellyel új, krisztusi életet lehelt belénk! *Mid van, amit nem kaptál?* (1 Kor 4,7). Akkor ismerjük fel Istennek ezt az önmagát ajándékozó, bőkezű szeretetét! Lehet-e ennél nagyobb ajándék? *Mindez – vagyis az, hogy Krisztus élete él bennünk – a Szentlélek által valósul meg, mindnyájunkat ugyanaz az éltető Lélek itat át: Krisztus Lelke* (vö. 1 Kor 12,13). Ezért biztat az apostol bennünket is: *Mindnyájatokban ugyanaz az érzés, vagyis ugyanaz az a Lelkület legyen, amely, vagyis aki Krisztus Jézusban volt!* (Fil 2,5). Krisztus élete a Szentlélek, akivel a Mennyei Atya felkente az Ő egyszülött Fiát!

Szent Péter apostol is fontosnak tartja ezt a teljes azonosulást: *Ugyanannak az érzületnek a fegyverzetét öltésétek magatokra, amely Krisztusban volt* (1 Pét 4,1). Ha tehát ez az ajándék, amellyel Mennyei Atyánk az Ő szentháromságos mivoltát Krisztus Urunk által ajándékozta nekünk, a lelkünkben visszhangot ver, akkor próbáljuk ezt erősíteni, vagyis hittel még jobban megélni: **Krisztus él bennünk!**

II. János Pál pápa 1984. évi ausztriai, de a magyaroknak is szóló darázsfalvi látogatásának a vezérgondolata ez volt: **„Életünk Krisztus!”** (Kol 3,4). Erről van szó: a mi életünk Krisztus! Micsoda ajándék! Egy életen át örvendezhetünk ennek a nagylelkű isteni ajándéknak! Isten – *aki saját Fiát sem kímélte, hanem mindnyájunknak áldozatnak adta – hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?* (Róm 8,32). Ez Isten misztikus, titokzatos, emberileg szinte érthetetlen cselekvése: *Azért hogy a szolgát megmentse, saját Fiát nem kímélte, nekünk ajándékozta!* Ajándék! Ajándék!

4) Ha bánatosak vagyunk, mert nem tudunk összeszedetten imádkozni, ha amiatt nyugtalankodunk, hogy szétszóródnak a gondolataink, akkor vonuljunk lelkünk legmélyére, és figyeljünk arra, hogy **Krisztus bennünk él! Krisztus imádja a Mennyei Atyát bennünk! Krisztus a Szentlélekkel szereti a Mennyei Atyát és minden embertestvért bennünk is, mert a titokzatos Test tagjai is szüntelenül összeköttetésben vannak egymással!** Erről Jézus akkor adott tanítást, amikor a szőlőtőhöz hasonlította magát: *Én vagyok a szőlőtő, Atyám pedig a szőlőműves* (Jn 15,1), Aki műveli bennünk ezt az egyetlen krisztusi életet. *Nem tudunk gyümölcsöt hozni, hogyha nem maradunk Krisztusban*, ha nem maradunk életszerű összeköttetésben a Szőlőtővel. Jézus olyan világosan mondja: *Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők* (Jn 15,5). Lehet-e látni azt, hogy a szőlővessző hogyan él a szőlőtőből? Mégis árad az életerő a szőlőtőből a vessző felé, és *bő termést hoz*. Ez tehát a bő termés titka. Jézus mondja: *„Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, hiszen nélkülem semmit sem tehettek. Amit tesztek, azt velem és általam teszitek. Én teszem benneteket. Amint engem szeret az Atya, vagyis életet ad nekem az Atya öröktől fogva örökké, úgy szeretlek én is titeket, tehát életet adok nektek, örök életet, isteni életet!”* (vö. Jn 15,5.7.9).

5) Nincs más feladatunk, mint engedni, hogy ez az isteni élet belénk áradjon, hogy a Szentlélek egészen átítasson, átjárjon önmagával, és átalakítson Krisztus titokzatos Testének tagjává, aki már nem Istentől különálló, Tőle független életet akar élni, hanem csak azt kívánja, hogy **egy Élet, egy Lélek lüktesse át Őt Istennel!** Krisztus sürgeti: *Maradjatok meg szeretetemben!* (Jn 15,9). Akkor ez legyen az imánk: *„Uram, elidőzöm az irántunk való szeretettedben, amellyel betöltöttél!”*

6) De ezt már nem a szavak közvetítésével kell mondanunk! Itt elég, ha a szív lüktet: Jézus Szívéből árad belénk a szeretet, illetve a mi szívünkéből árad a szeretet a szentháromságos egy Isten felé! Ez az a szeretet, ez az a szeretés, amely Krisztus élete! Ez az az élet, amelyet nekem is élnem kell Krisztussal! Ez a Krisztussal azonosult élet!

7) Modern korunk sajnos ismeri az emberi tevékenység környezetszennyező ártalmait, amikor is a

szennyező anyagok, a különféle vegyszerek mérgezik a szervezetünket. Mennyivel fenségesebb az isteni tevékenység, amikor Krisztus épül bele a mi életünkbe, és élteni, vagy a régi szent atyák szóhasználata szerint: átisteníti azt, akkor kimossa belőlünk a bűn minden salakját! A mi életünk is egyre tisztább lesz, ha egyre jobban betölti Krisztus lelkülete, Krisztus élete. Mennyei Atyánk pontosan ezt akarja elérni: *Krisztus legyen bennünk is a minden!* (vö. 1 Kor 15,28). Akkor **már nemcsak Krisztus módjára élünk, hanem Krisztusként élhetünk.** Ez a Krisztussal azonosult élet azt jelenti, hogy **engedjük Krisztust élni bennünk,** engedjük, hogy az Ő istenfiúi életét élje bennünk. Ez azért lehetséges, mert **a teljes Szentháromság jelenléte betölt minket, mint Krisztus titokzatos Testének tagjait.** Szívünknek ez a megtisztulása belső megkönnyebbülést jelent, hiszen a földi dolgok salakjától könnyebbé lesz a lelkünk, megtisztul. Így nagyobb lesz a befogadóképességünk, többet tudunk befogadni Istenből a lelkünkbe.

8) Ha a Zsoltárossal eddig azt imádkoztuk: *Szívem és testem áhítozik az élő Isten után* (Zsolt 42,3), akkor most már inkább azt kell imádkoznunk: *testem és lelkem ujjong az élő Istenben, mert Ő mibennünk él!* Jézus jogosít fel erre az örömujjongásra. A szőlőtőről és a szőlővesszőről szóló példabeszédében ugyanis feltárta szíve akaratát: *Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök!* (Jn 15,11).

Engedjük tehát Jézus örömét eluralkodni bennünk: azt az örömet, amellyel az Atyának örül; azt az Örömet, Aki a Szentlélek, és Akiben a Fiú örül az Atyának, meg nekünk, titokzatos Teste tagjainak is!

Itt jogos lenne a tiltakozás: „*Menj ki Uram tőlem, mert méltatlan vagyok* (Lk 5,9) erre a Te szentháromságos jelenlétedre!” De a teremtményi és gyermeki készség, engedelmisség arra készlet, hogy ne kapálózzam, ne tiltakozzam ellene, hanem **örvendező szívvel mondjam ki a készséges „igen!”-t Isten akaratára!** Belesimulok, belenyugszom, belecsendesedem ebbe az isteni szeretetbe. Nem vitatkozom Vele, hanem **megadom magamat az Ő szent akaratának.** Ahogyan Jézus mondta: *Igen, Atyám, így tetszett neked* (Mt 11,26).

Ez egyben már jelzi keresztény életünk további feladatát is: **egészen át kell adnunk magunkat a Szentháromság irányításának!** Ha minket, kicsiny teremtményeket az a kitüntetés ért, hogy Isten a mi lelkünket választotta hajlékaul, és így titokzatos módon beletagozódhattunk Krisztus Testébe, akkor nekünk, a tagoknak nincs más feladatunk, mint szüntelenül „igen!”-t mondanunk a Főnek, Krisztusnak. Ezzel kapcsolatban mondta Jézus: *Aki szeret engem, megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja őt. Hozzá megyünk* (tudniillik a Szentlélekkel), *és Benne fogunk lakni!* (Jn 14,23). Szüntelenül törekedjünk tehát megismerni Jézus tanítását, és szeretetből megtartani parancsait! A többi már Isten dolga. De Ő isteni nagylelkűséggel tesz mindent! Teljesíti azt, amit megígért: szívesen eljön hozzánk, mert *bennünk akar lakni!* (vö. 2 Tim 1,14).

Befejezésül imádkozzuk a 257. számú éneket:

Fiát adta értünk, Őbenne remélünk,

Főpapunk Ő lett nekünk,

Áldozatunk Ő lett, s érte, Uram, Tőled

Reméljük üdvösségünk.

Szent, szent, szent az Isten, énekelje minden,

Ég és föld imádjátok,

Közeleg az égből, dicsőséges fényből,

Szent neve legyen áldott!